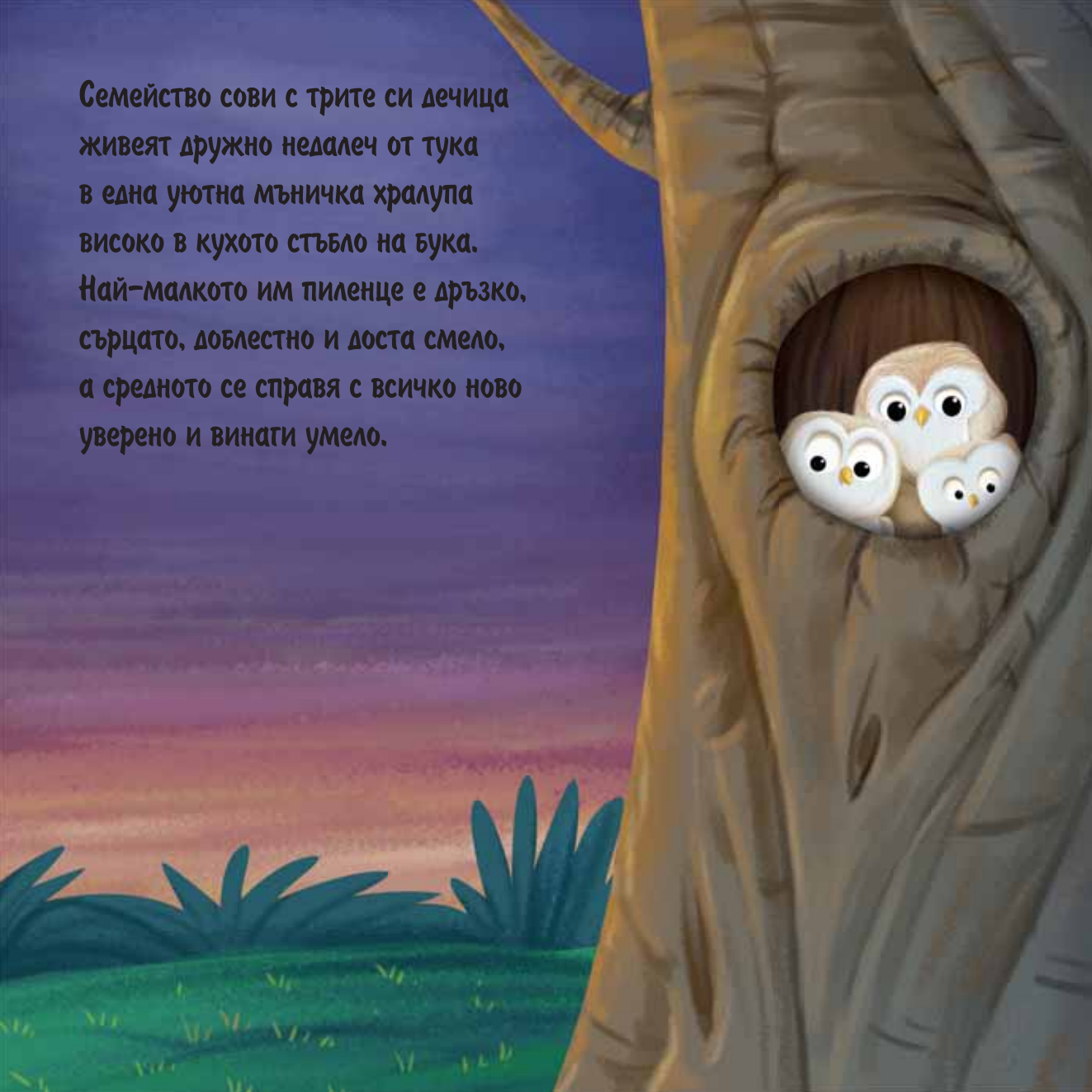

Семейство сови с трите си дечица живеят дружно недалеч от тука в една уютна мъничка хралупа високо в кухото стъбло на бука. Най-малкото им пиленце е дръзко, сърцато, доблестно и доста смело, а средното се справя с всичко ново уверено и винаги умело.

Но Луфи – най-голямото от всички към новите неща е предпазливо. Страхува се и често предпочита да гледа отдалече боязливо.

Настъпва нощ. Родителите литват,
безшумно махайки с крила в небето.
Издигат се нагоре, за да търсят
храна за рожбите си във полето.

Останали в хралупата, децата ги следват с поглед и писукат гладно.
О, колко много искат да си хапнат! Да чакат във гнездото е досадно.

– Кога ще тръгнем с тях? – подскочат двете по-малки братчета нетърпеливо.
А Луфи притеснено ги поглежда и влиза по-навътре мълчаливо.

На крайчето на клона Луфи спира.
Не може да направи крачка вече.
– Дали ще литна? Ами ако падна? –
трепери той. – Земята е далече!

След седмица на клона пред гнездото
застават мама, татко и децата.
Приятно топло е, нощта е тиха,
а скоро ще изгрее и Луната.
В миг двете малки сови се споглеждат.
И – скок! – във въздуха се озовават.
– Хей, вижте как летим! – размахват смешно
крилицата си, но все по-ловки стават.

ПЕШЕХОДНА ПЪТЕКА